

нителни вѣщества и които иматъ роховити свойства. Овѣсътъ е най-малко трѣбователенъ, т. е. той расте и на най-бѣдните почви. Като расте не така бързо, както ечимикътъ, и като има дълги корѣне, той вирѣе даже и на оная почва, на която другите жита никога не би даде плодъ. Грахътъ, бобътъ и въобще сичките чушучести растения обичатъ оная почва, която съдържа въ себѣ си достатъчно голѣмо количество варъ. За развитието на бърбойтъ е потрѣбна роховита, влажна и наторена почва, ако тя да би била даже и сѣвѣмъ пѣсаклива. Съ една дума, ако пѣсакливите мѣста сѣ наторени добре и ако иматъ достатъчно влага, то тѣхниятъ бърбой бива много по-добаръ. Да кажемъ нѣколко думи и за тревите. Дѣтелината (*Trifolium Pratense*), която трѣба да се саже нарочно, обича плодовитите и наторенните мѣста, които съдържатъ въ себѣ си доста варъ, а защото тя пуца доволно дълги корѣне, то се изисква, щото нейната почва да бѣ-